DOMSTOLENS BESLUT (andra avdelningen)
den 30 januari 2002 *

I mål C-151/01 P,

La Conqueste SCEA, Morlaas (Frankrike), företrätt av A. Lyon-Caen, F. Fabiani och F. Thiriez, avocats, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av beslut meddelat den 30 januari 2001 av förstainstansrätten (femte avdelningen) i mål T-215/00, La Conqueste mot kommissionen (REG 2001, s. II-181), i vilket det förs talan om upphävande av detta beslut,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av A.-M. Rouchaud och X. Lewis, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

meddelar

* Rättegångsspråk: franska.

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden N. Colneric samt domarna R. Schintgen (referent) och V. Skouris,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 La Conqueste SCEA har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 6 april 2001, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens beslut av den 30 januari 2001 i mål T-215/00, La Conqueste mot kommissionen (REG 2001, s. II-181, nedan kallat det överklagade beslutet), varigenom förstainstansrätten avvisade klagandens talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 1338/2000 av den 26 juni 2000 om komplettering av bilagan till förordning (EG) nr 2400/96 om upptagandet av vissa namn i "Register över skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar", som föreskrivs i rådets förordning (EEG) nr 2081/92 om skydd för geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel (EGT L 154, s. 5), i den del den innebär att beteckningen Canard à foie gras du Sud-Ouest registreras som en skyddad geografisk beteckning.

Tillämpliga bestämmelser

2 I rådets förordning (EEG) nr 2081/92 av den 14 juli 1992 om skydd för geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel (EGT L 208, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 43, s. 153), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 535/97 av den 17 mars 1997 (EGT L 83, s. 3, nedan kallad förordning nr 2081/92), fastställs regler för det skydd av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar som kan komma i fråga för vissa jordbruksprodukter och vissa livsmedel, vilket framgår av artiklarna 1.1 och 2.1 i förordningen.

3 I artikel 2.2 b i förordning nr 2081/92 anges följande:

"I denna förordning används följande uttryck med de betydelser som här anges:

...

b) geografisk beteckning: Namn på en region, en ort eller i undantagsfall ett land, använt för att beskriva en jordbruksprodukt eller ett livsmedel

— som härstammar från ifrågavarande region, ort eller land, och

— som besitter viss kvalitet, har visst anseende eller äger viss annan egenskap som kan hänföras till detta geografiska ursprung och som framställs, bearbetas och bereds i det ifrågavarande geografiska området."

4 I artikel 4.1 i förordning nr 2081/92 föreskrivs att "[f]ör att en jordbruksprodukt eller ett livsmedel skall kunna få en skyddad ursprungsbeteckning [(SUB)] eller en geografiskt skyddad beteckning [(SGB)] måste produkten eller livsmedlet överensstämma med en produktspecifikation". I artikel 4.2 i samma förordning anges de uppgifter som produktspecifikationen skall innehålla, däribland enligt artikel 4.2 c en definition av det geografiska området.

5 Av tolfte skälet i förordning nr 2081/92 följer att "[f]ör att en geografisk beteckning eller en ursprungsbeteckning skall åtnjuta skydd i varje medlemsstat måste den registreras på gemenskapsnivå". Av trettonde skälet framgår att "[r]egistreringsförfarandet bör ge var och en som personligen och direkt berörs i en medlemsstat möjlighet att tillvarata sina rättigheter genom att till kommissionen framställa invändningar".

6 I artiklarna 5—7 i förordning nr 2081/92 beskrivs det så kallade "normala" förfarandet för registrering av geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar. Ansökan om registrering, från en grupp av producenter och/eller förädlare eller, under vissa villkor, från en fysisk eller juridisk person (artikel 5.1 och 5.2), skall bland annat innehålla den i artikel 4 i samma förordning angivna produktspecifikationen (artikel 5.3) och skall inges till den medlemsstat där det ifrågavarande geografiska området är beläget (artikel 5.4). Medlemsstaten skall kontrollera att ansökan uppfyller de krav som uppställs och tillställa kommissionen ansökan tillsammans med produktspecifikationen och de övriga handlingar varpå den har grundat sitt beslut när den anser att de i förordningen uppställda kraven är uppfyllda (artikel 5.5).

7 I artikel 6 i förordning nr 2081/92 fastställs det förfarande enligt vilket kommissionen handlägger ansökan om registrering av en beteckning. Kommissionen skall inom sex månader genom en formell granskning kontrollera att ansökan innehåller alla de uppgifter som föreskrivs i artikel 4 i förordningen (artikel 6.1). Om kommissionen finner att beteckningen är skyddsberättigad, skall den införa ett offentliggörande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (artikel 6.2). Om ingen invändning framställs till kommissionen i enlighet med artikel 7 skall den införa beteckningen i ett register kallat Register över skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar (artikel 6.3). De beteckningar som har införts i registret skall därefter offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (artikel 6.4). Om kommissionen däremot mot bakgrund av den granskning som föreskrivs i artikel 6.1 i förordning nr 2081/92 finner att beteckningen inte uppfyller kraven för att åtnjuta skydd, skall den i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 15 i förordningen besluta att inte införa det offentliggörande som föreskrivs i artikel 6.2 i förordningen (artikel 6.5).

8 I artikel 7 i förordning nr 2081/92, som innehåller regler om förfarandet för att framställa invändningar mot registreringen, föreskrivs följande:

"1. Inom sex månader efter det offentliggörande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* som avses i artikel 6.2, har varje medlemsstat rätt att framställa invändning mot registreringen.

2. Medlemsstaternas behöriga myndigheter skall se till, att alla personer som kan visa att de har ett lagligen berört ekonomiskt intresse tillåts ta del av ansökningen. Därutöver kan varje medlemsstat i enlighet med vad som eljest gäller i medlemsstaten i fråga bereda även andra parter med ett lagligen berört intresse åtkomst till ansökningen.

3. Varje lagligen berörd intresserad fysisk eller juridisk person får framställa invändning mot den begärda registreringen genom att inge en vederbörligen underbyggd skrivelse till den behöriga myndigheten i de[n] medlemsstat där han bor eller verkar. Denna myndighet skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att pröva invändningen inom den fastställda tidsfristen.

4. En invändning skall upptas till behandling endast i något av följande fall:

— Invändningen visar att överträdelse skett av de villkor som avses i artikel 2.

— Invändningen visar att den föreslagna registreringen skulle äventyra överlevnaden för ett identiskt eller snarlikt namn eller varumärke eller för produkter som lagligen marknadsförs under minst fem år före det offentliggörande som anges i artikel 6.2.

— Invändningen visar att det namn som registreringsansökningen avser är av generisk beskaffenhet.

5. När en invändning enligt punkt 4 är sådan att den skall tas upp till behandling, skall kommissionen uppmana de berörda medlemsstaterna att inom tre månader söka förlikning i enlighet med sina egna förfaranden. Därefter skall förfaras på endera av följande sätt.

a) Om förlikning har träffats, skall medlemsstaterna i fråga underrätta kommissionen om alla de faktorer som gjorde förlikningen möjlig jämte

om sökandens och invändarens yttranden. När ingen ändring gjorts av de uppgifter som kommissionen har erhållit enligt artikel 5, skall kommissionen gå vidare i enlighet med artikel 6.4. Om någon ändring har gjorts skall kommissionen på nytt inleda det förfarande som föreskrivs i artikel 7.

b) Om ingen förlikning har träffats, skall kommissionen fatta beslut i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 15, med beaktande av traditionell skälig praxis och av den faktiska risken för förväxling. Om kommissionen beslutar att fullfölja registreringsförfarandet, skall den genomföra offentliggörande i enlighet med artikel 6.4."

Bakgrund till tvisten och förfarandet vid förstainstansrätten

9 I det överklagade beslutet redovisas bakgrunden till tvisten enligt följande:

"7 Sökanden är ett företag i södra Frankrike, vars verksamhet består i framställning och kläckning av ägg från mulardankor samt i uppfödning och tvångsmatning av ankorna.

8 Den 5 maj 1999 meddelade den franska regeringen, med tillämpning av artikel 5.5 i förordning nr 2081/92, kommissionen en ansökan om inregistrering av namnet 'Canard à foie gras du Sud-Ouest' som skyddad geografisk beteckning. Ansökan härrörde från Association pour la défense du palmipède à foie gras du Sud-Ouest.

9 Ansökan offentliggjordes i *Europeiska Gemenskapernas Officiella Tidning* den 28 september 1999 i enlighet med artikel 6.2 i förordning nr 2081/92 (EGT C 274, s. 5).

10 Genom skrivelse av den 6 oktober 1999 gjorde sökanden en invändning mot inregistreringen hos den franske jordbruks- och fiskeministern med stöd av artikel 7.3 i förordning nr 2081/92. Sökanden gjorde särskilt gällande att förfarandet för registrering av namnet 'Canard à foie gras du Sud-Ouest' som skyddad geografisk beteckning inte offentliggjorts i tillräcklig omfattning på det nationella planet och att produktspecifikationen som medföljde ansökan från Association pour la défense du palmipède à foie gras du Sud-Ouest innehöll specifikationer 'utan något som helst samband med skyddet av geografisk beteckning'. Sökanden bestred i synnerhet relevansen hos kraven beträffande 'maximinivåer för produktionskapacitet i anläggningar för uppfödning och tvångsmatning av ankor för foie gras'. Sökanden framhöll att dessa krav har allvarliga inverkningar på framställningen beträffande hälsa, hygien och säkerhet, eftersom små hantverksmässiga anläggningar skulle komma i en monopolsituation.

11 Den 6 oktober 1999 sände sökanden samma förklaring om invändning till kommissionen, som i skrivelse av den 20 oktober 1999 meddelade sökanden att invändningen enligt artikel 7.3 i förordning nr 2081/92 skulle inges till den behöriga myndigheten i Frankrike. I skrivelse av den 2 november 1999 svarade sökanden kommissionen att invändningen avsänts samtidigt till kommissionen och till sagda myndighet.

12 I skrivelse av den 8 mars 2000 meddelade den franske jordbruks- och fiskeministern sökanden att invändningen inte uppfyllde villkoren för att tas upp till prövning i enlighet med bestämmelserna i förordning nr 2081/92 och att den därför inte skulle vidarebefordras till kommissionen. Ministern påpekade särskilt att sökandens argument att storleksbegränsningen av

uppfödnings- och tvångsmatningsanläggningarna skulle ha allvarliga inverkningar på framställningen beträffande hälsa, hygien och säkerhet inte kunde godtas, eftersom 'reglerna för hygien och säkerhet gäller för alla, oberoende av anläggningens storlek'. Genom ansökan till Conseil d'État, som registrerades den 8 april 2000, begärde sökanden att det beslutet skulle upphävas.

13 Frankrikes ständiga representant vid Europeiska unionen meddelade kommissionen, i skrivelse av den 28 mars 2000, de franska behöriga myndigheternas grunder för beslutet att inte vidarebefordra sökandens invändning.

14 Kommissionen har antagit förordning (EG) nr 1338/2000 av den 26 juni 2000 om komplettering av bilagan till förordning (EG) nr 2400/96 om upptagandet av vissa namn i 'Register över skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar', som föreskrivs i rådets förordning (EEG) nr 2081/92 (EGT L 154, s. 5, nedan kallad den omtvistade förordningen). Av det tredje skälet i den förordningen framgår följande: 'Inga invändningar enligt artikel 7 i [förordning nr 2081/92] har framställts till kommissionen till följd av offentliggörandet i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av det produktnamn som anges i bilagan till den här förordningen.' Kommissionen ansåg därför att namnet 'Canard à foie gras du Sud-Ouest' borde föras in i 'Register över skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar' och därmed skyddas på gemenskapsnivå såsom skyddad geografisk beteckning."

10 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 augusti 2000, väckte klaganden med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG talan om ogiltigförklaring av förordning nr 1338/2000.

11 I särskild handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 oktober 2000, framställde kommissionen med stöd av artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler en invändning om rättegångshinder. Sökanden inkom med yttrande över denna invändning den 21 november 2000.

Det överklagade beslutet

12 Förstainstansrätten avvisade talan genom det överklagade beslutet.

13 Efter att ha redogjort för innehållet i fast rättspraxis rörande förutsättningarna för att en talan om ogiltigförklaring som väckts av en enskild skall kunna upptas till sakprövning konstaterade förstainstansrätten i punkt 32 i det överklagade beslutet inledningsvis att förordning nr 1338/2000 inte alls riktar sig till bestämda ekonomiska aktörer, som klaganden, utan ger alla företag vars produkter uppfyller de föreskrivna geografiska och kvalitativa villkoren rätt att marknadsföra produkterna under beteckningen Canard à foie gras du Sud-Ouest medan de företag vars produkter inte uppfyller dessa villkor — vilka är desamma för alla producenter — inte ges en sådan rätt. I punkt 33 i beslutet fann förstainstansrätten att bestämmelserna följaktligen har allmän giltighet och är tillämpliga på objektivt bestämda situationer samt medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets, det vill säga alla företag som tillverkar produkter med objektivt fastställda egenskaper.

14 Förstainstansrätten undersökte därefter de av klaganden anförda argumenten och fann att förordning nr 1338/2000, trots att den har allmän giltighet och normativ karaktär, berör klaganden personligen, eftersom detta sker på grund av vissa särskilda egenskaper eller genom ett faktiskt förhållande som särskiljer bolaget från alla andra och på så sätt individualiserar bolaget på ett sätt som påminner om det sätt på vilket ett beslut individualiserar den som det riktar sig till.

15 Klaganden anförde att bolaget, med hänsyn till att dess verksamhet ingick i ett vertikalt integrerat produktionsnätverk som var beläget inom det ifrågavarande geografiska området, inte skulle kunna uppfylla kraven i den produktspecifikation som var fogad till ansökan om registrering gällande det högsta antal ankor som årligen fick födas upp och tvångsmatas per lantgård eller per lantbrukare.

Klaganden skulle följaktligen inte längre kunna använda den aktuella beteckningen, under vilken bolaget sedan mer än 20 år marknadsfört sina produkter. Som svar på detta argument fastställde förstainstansrätten i punkt 36 i det överklagade beslutet att varje annan producent som för närvarande eller potentiellt är i samma situation som klagandebolaget drabbas av förordning nr 1338/2000 på samma sätt som detta bolag.

16 Förstainstansrätten tillade i samma punkt i det överklagade beslutet att klagandens påstående att de nämnda kraven i produktspecifikationen hade skrivits in enbart för att utestänga sökanden från marknaden för Canard à foie gras du Sud-Ouest inte styrktes av något konkret bevis. I punkt 37 i beslutet fann förstainstansrätten dessutom att det saknade betydelse att den omtvistade förordningen hade en allvarlig ekonomisk inverkan på klagandens verksamhet och fann att den omständigheten att en normativ rättsakt kan ha olika konkreta verkningar för de olika rättssubjekt som den är tillämplig på inte medför att dessa rättssubjekt särskiljs från alla andra berörda aktörer eftersom rättsakten — såsom i förevarande fall — tillämpas på en objektivt bestämd situation.

17 Vad gällde argumentet att det följer av domstolens dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet (REG 1994, s. I-1853; svensk specialutgåva, volym 15, s. I-141) att en bestämmelse av normativ karaktär kan beröra en ekonomisk aktör personligen när den kränker hans särskilda rättigheter, konstaterade förstainstansrätten i punkt 40 i det överklagade beslutet att klaganden inte hade visat, eller ens påstått, att den användning av den geografiska beteckning som bolaget åberopade följde av en särskild rättighet liknande den som var aktuell i domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet, det vill säga en rättighet som klaganden skulle ha förvärvat på nationell nivå eller gemenskapsnivå innan förordning nr 1338/2000 antogs och som skulle ha kränkts genom förordningen i den mening som avses i den domen.

18 Klaganden anförde också att denne borde anses personligen berörd av förordning nr 1338/2000, eftersom den kränker de processrättsliga skyddsregler som enligt artikel 7.3 i förordning nr 2081/92 borde ha tillerkänts klaganden vid äventyr av att klaganden annars inte skulle ha något effektivt rättsmedel inför gemenskaps-

domstolarna. Härvidlag erinrade förstainstansrätten inledningsvis i punkt 42 i det överklagade beslutet om att det följer av rättspraxis att varken förfarandet för beredning av normativa rättsakter eller de normativa rättsakterna i sig, såsom bestämmelser med allmän giltighet, innebär att det enligt gemenskapsrättens allmänna principer, som till exempel rätten att yttra sig, krävs att de berörda personerna deltar, eftersom det antas att deras intressen företräds av de politiska instanser som antar rättsakterna och att det, så länge det saknas uttryckliga processrättsliga skyddsregler, skulle stå i strid med ordalydelsen och andan i artikel 230 EG att tillåta varje enskild att väcka talan mot en normativ rättsakt på grundval av att han deltagit i utarbetandet av denna rättsakt (förstainstansrättens beslut av den 15 september 1998 i mål T-109/97, Molkerei Großbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, REG 1998, s. II-3533, punkterna 60 och 68, och av den 9 november 1999 i mål T-114/99, CSR Pampryl mot kommissionen, REG 1999, s. II-3331, punkt 50). På grundval härav fann förstainstansrätten i punkt 43 i det överklagade beslutet att frågan huruvida talan kunde upptas till sakprövning måste bedömas enbart utifrån de särskilda processrättsliga skyddsreglerna för enskilda i förordning nr 2081/92.

19 I detta hänseende konstaterade förstainstansrätten i punkterna 44—47 i det överklagade beslutet att det inte föreskrivs några särskilda processrättsliga skyddsregler på gemenskapsnivå för enskilda i förordning nr 2081/92, utan att det uteslutande är medlemsstaterna som, inom ramen för det förfarande för att framställa invändningar mot en registrering som anges i artikel 7 i denna förordning, ansvarar för de processrättsliga skyddsreglerna för enskilda och att dessa skyddsregler inte innebär någon skönsmässig bedömning från kommissionens sida. I punkt 45 i det överklagade beslutet påpekade förstainstansrätten bland annat att det endast är medlemsstaterna som enligt artikel 7.1 i ifrågavarande förordning har rätt att till kommissionen framställa invändningar mot en registrering och att artikel 7.3 i samma förordning inte innebär att den berörda medlemsstaten är skyldig att vidarebefordra en invändning som framställts av en berörd fysisk eller juridisk person, utan endast är skyldig att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att "pröva" invändningen inom den fastställda tidsfristen.

20 Förstainstansrätten fann slutligen i punkt 48 i det överklagade beslutet att även om den behöriga franska myndigheten skulle ha kränkt vissa av klagandens

processuella rättigheter genom att inte vidarebefordra bolagets invändning till kommissionen innebar detta inte att talan kunde upptas till sakprövning enbart av den anledningen. Till stöd för detta uttalande anförde förstainstansrätten följande:

"49... [i]nom ramen för en talan om ogiltigförklaring som väckts enligt artikel 230 EG är gemenskapsdomstolen nämligen inte behörig att avgöra om en rättsakt som utfärdats av en nationell myndighet är rättsenlig. Detta gäller även om rättsakten i fråga utgör en del av gemenskapens lagstiftningsprocess, eftersom det klart framgår av kompetensfördelningen på området mellan de nationella myndigheterna och gemenskapens institutioner att en rättsakt som antagits av en nationell myndighet är bindande för gemenskapens lagstiftande organ och därmed avgörande för innehållet i den gemenskapsbestämmelse som skall utfärdas (beslutet i det ovannämnda målet CSR Pampryl mot kommissionen, punkt 57).

50 Detta är fallet när den behöriga nationella myndigheten beslutar att inte vidarebefordra en framställning om invändning från en enskild person till kommissionen enligt artikel 7.3 i förordning nr 2081/92 (beslutet i det ovannämnda målet CSR Pampryl mot kommissionen, punkt 58). Det framgår nämligen av det som anförts ovan (se ovan punkt 45) att kommissionen binds av det beslutet och att den inte kan beakta en framställning om invändning som ges in av någon annan än en medlemsstat.

51 Med förbehåll för att ärendet kan föras vidare till domstolen i den mening som avses i artikel 226 EG, ankommer det således enbart på de nationella domstolarna att, i förekommande fall efter ett förhandsavgörande från domstolen, avgöra om den nationella rättsakten i fråga är rättsenlig och även att bedöma den berörda medlemsstatens eventuella ansvar om det påstås att denna rättsakt har vållat skada (beslutet i det ovannämnda målet CSR Pampryl mot kommissionen, punkt 59).

52 Härvid bör det noteras att sökanden har väckt talan vid franska Conseil d'État mot den behöriga franska myndighetens beslut att inte vidarebefordra framställningen om invändning till kommissionen."

Överklagandet

21 Till stöd för sitt överklagande har klaganden åberopat fyra grunder.

22 För det första har klaganden uppgett att förstainstansrätten gjort en felaktig rättstillämpning genom att underlåta att undersöka om förordning nr 1338/2000 berörde bolaget på ett särskilt sätt på grund av dess faktiska situation, särskilt strukturen hos bolagets produktionsnätverk i förhållande till alla andra producenter i den berörda regionen. Klaganden har gjort gällande att förstainstansrätten i punkt 36 i det överklagade beslutet inte borde ha fört ett abstrakt resonemang i förhållande till "[v]arje annan producent som för närvarande eller potentiellt är i samma situation". Mot bakgrund av att den ifrågavarande förordningens syfte är att skydda beteckningen Sud-Ouest vid benämningen av produkter av anka, borde förstainstansrätten på ett konkret sätt ha analyserat klagandens situation i förhållande till situationen för de andra företagen i denna region vid den tidpunkt då förordningen antogs.

23 Klaganden har uppgett att förstainstansrätten, om den hade gjort detta, skulle ha konstaterat att klaganden vid den tidpunkten var det enda företag i den berörda regionen som hade en vertikalt integrerad produktionsstruktur. Vidare skulle rätten ha funnit att förordning nr 1338/2000 innebar att klaganden var tvungen att införa en produktionsstruktur som motsvarade den som de andra företagen i

regionen hade och att alla andra företag i praktiken förbjöds att i framtiden anta en produktionsstruktur liknande klagandens. Detta berodde på att det enligt den produktspecifikation som hade fogats till registreringsansökan endast var de hantverksmässiga anläggningar som i verkligheten bestod av små produktionsenheter med färre än 1 000 platser för tvångsmatning per år och lantbrukare som fick använda den geografiskt skyddade beteckningen Canard à foie gras du Sud-Ouest.

24 För det andra har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten i punkterna 38—40 i det överklagade beslutet missuppfattade de grunder som klaganden hade gjort gällande med stöd av domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet. Klaganden har gjort gällande att enligt de principer som följer av punkterna 18—20 i den domen kan en talan om ogiltigförklaring av en förordning som väckts av en enskild med tillämpning av en förordning upptas till sakprövning dels när tillämpningen av förordningen innebär en kränkning av särskilda rättigheter som den enskilde kunnat förvärva, dels när hans faktiska situation särskiljer honom från alla andra ekonomiska aktörer.

25 Enligt klaganden bortsåg förstainstansrätten emellertid från att bolaget befann sig i en särskild situation när den, med hänvisning till att den härkomstbeteckning som bolaget sedan 20 år hade försett sina produkter med inte var immaterialrättsligt skyddad, underkände de argument som avsåg domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet.

26 För det tredje har klaganden gjort gällande att det överklagade beslutet är bristfälligt motiverat i den del det behandlar den grund som avsåg åsidosättande av rätten till effektiva rättsmedel. Klaganden har i detta hänseende kritiserat förstainstansrätten för att den inte tog ställning till argumentet att rätten till effektiva rättsmedel, som är en allmän rättsprincip i gemenskapernas rättsordning, utgör hinder mot att tolka artikel 7 i förordning nr 2081/92 på så sätt att den inte innebär att en berörd person kan framställa en invändning direkt till kommissionen — för det fall en medlemstat har underlåtit att göra detta — på grund av att det i denna bestämmelse inte uttryckligen föreskrivs en sådan möjlighet.

27 För det fjärde har klaganden hävdat att förstainstansrätten gjorde en felaktig tolkning av artikel 7 i förordning nr 2081/92 och att den kränkte den ovannämnda rätten till effektiva rättsmedel.

28 I detta hänseende har sökanden gjort gällande att artikel 7 i förordning nr 2081/92, mot bakgrund av dess allmänna systematik, vilken bland annat framgår av trettonde skälet i förordningen, borde ha tolkats på så sätt att om en medlemsstat vägrar att till kommissionen vidarebefordra en av en berörd fysisk eller juridisk person framställd invändning som uppfyller de i artikel 7.4 uppställda villkoren för att upptas till behandling, skall denna person kunna framställa invändningen direkt till kommissionen.

29 Klaganden har dessutom gjort gällande att förstainstansrättens tolkning, enligt vilken sådana direkt framställda invändningar i händelse av medlemsstaters underlåtelse att handla inte är tillåtna, under alla omständigheter strider mot den allmänna gemenskapsrättsliga princip som innebär att enskilda garanteras en rätt till effektiva rättsmedel vid gemenskapsdomstolar.

30 Klaganden har i sin replik tillagt att domstolen har skapat betydande eller till och med oöverstigliga hinder för rätten för berörda personer att utöva rätten till effektiva rättsmedel vid gemenskapsdomstolarna gentemot kommissionens förordningar om registrering av en ursprungsbeteckning eller en geografisk beteckning genom att i beslut av den 26 oktober 2000 i mål C-447/98 P, Molkerei Großbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen (REG 2000, s. I-9097, punkt 74) finna att det av ordalydelsen och systematiken i artikel 7 i förordning nr 2081/92 framgår att en invändning mot en registrering inte kan komma från den medlemsstat som har ansökt om registreringen.

31 Klaganden har i detta sammanhang hävdat att det inte längre är möjligt för bolaget att få en sådan förordnings lagenlighet prövad genom en begäran om förhandsavgörande för bedömning av giltigheten, vars ingivande under alla omständigheter omfattas av de nationella domstolarnas skönsmässiga bedömning, eftersom Conseil d'État genom dom av den 8 juni 2001 avslog ansökan om lagenlighetsprövning av de franska myndigheternas beslut att inte beakta bolagets invändning mot registreringen av beteckningen Canard à foie gras du Sud-Ouest på de omtvistade villkoren.

Domstolens bedömning

32 Om det är uppenbart att överklagandet är ogrundat, kan domstolen enligt artikel 119 i domstolens rättegångsregler vid varje tidpunkt avvisa eller ogilla överklagandet genom motiverat beslut.

Den första grunden

33 Beträffande den första grunden finner domstolen att förstainstansrätten på ett riktigt sätt tillämpat domstolens rättspraxis enligt vilken det, för att fysiska eller juridiska personer skall kunna anses vara personligen berörda av en bestämmelse som genom sin art och räckvidd är av normativ karaktär krävs att den ifrågavarande bestämmelsen angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av faktiska förhållanden som särskiljer dem

från alla andra (se särskilt domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet, punkterna 19 och 20, och beslut av den 5 juli 2001 i mål C-341/00 P, CNPA m.fl. mot kommissionen, REG 2001, s. I-5263, punkterna 25 och 26).

34 Det framgår i förevarande fall att förordning nr 1338/2000 berör klaganden endast på grund av klagandens objektiva egenskap av ekonomisk aktör som tillverkar anklever inom det geografiska området, såsom detta avgränsas i den till ansökan fogade produktspecifikationen, och som marknadsför de varor som är resultatet av denna tillverkning. Det rör sig om en ekonomisk verksamhet som vid varje tidpunkt kan utövas av vilket företag som helst.

35 Den omständigheten att klaganden när förordning nr 1338/2000 antogs befann sig i en situation där det var nödvändigt att anpassa produktionsstrukturen för att uppfylla ovan nämnda villkor är inte tillräcklig för att klaganden skall anses personligen berörd på ett sätt som motsvarar det sätt på vilket en rättsakt berör den som den riktar sig till.

36 Domstolen finner för det första att även om det antas att kommissionen, när den antog förordning nr 1338/2000, enligt en särskild bestämmelse i förordning nr 2081/92 var skyldig att beakta följderna för vissa enskildas situation — däribland klagandens — av den planerade rättsakten, skulle ett sådant krav nämligen på intet sätt ha befriat klaganden från skyldigheten att styrka att bolaget berörs av förordning nr 1338/2000 på grund av en faktisk situation som särskiljer det från alla andra personer (se, för ett liknande resonemang, särskilt dom av den 22 november 2001 i mål C-451/98, Antillean Rice Mills mot rådet, REG 2001, s. I-8949, punkterna 59—62).

37 Det kan vidare konstateras att, såsom klaganden själv har påpekat, alla andra ekonomiska aktörer som önskar marknadsföra produkter av anka under den skyddade geografiska beteckningen Canard à foie gras du Sud-Ouest också är

tvungna att anta en produktionsstruktur som står i överensstämmelse med den begränsning i fråga om uppfödning av ankor som anges i den till ansökan om registrering fogade produktspecifikationen.

38 Under dessa omständigheter var det riktigt av förstainstansrätten att i punkt 36 i det överklagade beslutet fastställa att förordning nr 1338/2000 drabbade klaganden på samma sätt som varje annan producent som för närvarande eller potentiellt är i samma situation som klaganden. Följaktligen är det uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden

39 Beträffande den andra grunden är det tillräckligt att konstatera att det av punkterna 14—16 i detta beslut framgår att förstainstansrätten i punkterna 36 och 37 i det överklagade beslutet underkände klagandens argument att bolaget befann sig i en särskild faktisk situation i förhållande till andra ankleverproducenter i den berörda regionen.

40 Under dessa omständigheter kan det anses att förstainstansrätten missuppfattade klagandens grunder när den i punkterna 38—40 i det överklagade beslutet, i anslutning till de argument som avsåg domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet, prövade huruvida klaganden var personligen berörd av förordning nr 1338/2000 enbart på den grunden att denna påstods skada särskilda rättigheter — i den mening som avses i den domen — som sökanden skulle kunna åberopa.

41 Följaktligen är det uppenbart att överklagandet inte heller kan vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje och den fjärde grunden

42 För att avgöra huruvida överklagandet kan vinna bifall på den tredje och den fjärde grunden, vilka bör prövas tillsammans, skall det påpekas att det framgår av punkterna 42—52 i det överklagade beslutet att förstainstansrätten underkände den grund under vilken klaganden hade gjort gällande att det skett en kränkning av de processrättsliga skyddsregler som enligt artikel 7.3 i förordning nr 2081/92 borde ha tillerkänts klaganden, eftersom bolaget annars inte skulle ha tillgång till några effektiva rättsmedel vid gemenskapsdomstolarna. Rätten fastställde härvid för det första att det i nämnda förordning inte föreskrivs några särskilda processrättsliga skyddsregler på gemenskapsnivå för enskilda och vidare att det — med förbehåll för att ärendet kan föras vidare till domstolen i en talan om fördragsbrott enligt artikel 226 EG — ankommer enbart på de nationella domstolarna, i förekommande fall efter att ha begärt ett förhandsavgörande från domstolen enligt artikel 234 EG, att avgöra frågan om rättsenligheten hos den rättsakt varigenom den behöriga nationella myndigheten beslutar att inte vidarebefordra en framställning om invändning från en enskild till kommissionen enligt nämnda artikel 7.3.

43 I detta hänseende har domstolen redan fastställt, i punkt 72 i beslutet i det ovannämnda målet Molkerei Großbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, att kommissionen, enligt artikel 7.1 och 7.3 i förordning nr 2081/92, endast kan ta emot invändningar mot en tilltänkt registrering från en medlemsstat till vilken en fysisk eller juridisk person som kan visa att han har ett berättigat ekonomiskt intresse först har vänt sig.

44 Som förstainstansrätten med rätta fann i punkt 45 i det överklagade beslutet vederläggs inte denna tolkning av en hänvisning till trettonde skälet i förordning nr 2081/92 eftersom det i detta övervägande uttryckligen anges att en lagligen berörd intresserad persons till kommissionen framställda invändning skall göras "[genom] en medlemsstat".

45 I punkt 74 i beslutet i det ovannämnda målet Molkerei Großbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen fastställde domstolen också att det för-

farande för att framställa invändningar som har införts genom artikel 7 i förordning nr 2081/92 inte är avsett att reglera motsättningar mellan den behöriga myndigheten i den medlemsstat som har ansökt om registrering av en beteckning och en fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i denna medlemsstat (se också dom av den 6 december 2001 i mål C-269/99, Kühne m.fl., REG 2001, s. I-9517, punkt 55).

46 I motsats till vad klaganden har anfört strider denna tolkning av artikel 7 i förordning nr 2081/92 inte mot varje enskild persons rätt till effektiva rättsmedel såsom denna garanteras i gemenskapsrätten som en allmän rättsprincip som har sitt ursprung i medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner och bekräftas i artiklarna 6 och 13 i Europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (se särskilt dom av den 15 maj 1986 i mål 222/84, Johnston, REG 1986, s. 1651, punkterna 18 och 19, svensk specialutgåva, volym 8, s. 597, och av den 15 oktober 1987 i mål 222/86, Heylens m.fl., REG 1987, s. 4097, punkt 14, svensk specialutgåva, volym 9, s. 223).

47 I enlighet med denna allmänna gemenskapsrättsliga princip ankommer det nämligen på de nationella domstolarna att avgöra om ansökan om registrering av en beteckning, som har ingetts till kommissionen av den behöriga myndigheten i en medlemsstat, är lagenlig. De skall härvid tillämpa samma kriterier som vid prövningen av alla andra slutliga beslut som fattats av samma nationella myndighet och som kan antas kränka tredje parters rättigheter enligt gemenskapsrätten, och sålunda uppta en sådan talan till sakprövning, även om detta inte föreskrivs i de nationella processrättsliga bestämmelserna för ett sådant fall (domen i det ovannämnda målet Kühne m.fl., punkterna 57 och 58).

48 Domstolen konstaterar för övrigt att franska Conseil d'État i sin dom av den 8 juni 2001 (ingiven som bilaga till klagandens replik) avslog klagandens begäran om upphävande av den franska regeringens beslut att vidarebefordra registreringsansökan till kommissionen, bland annat på den grunden att de franska myndigheterna inte hade gjort någon uppenbart oriktig bedömning genom att bland de kriterier som skall säkerställa de berörda produkternas kvalitet ange tvångsmatningsanläggningarnas kapacitet.

49 Eftersom klaganden härigenom i förevarande fall har haft rätt att väcka talan vid nationella domstolar och då han dessutom faktiskt har utnyttjat denna möjlighet saknas anledning att undersöka huruvida rätten till effektiva rättsmedel, enligt gemenskapsrätten, som klaganden påstått innebär att en talan om ogiltigförklaring som väckts av en fysisk eller juridisk person som inte uppfyller kraven i artikel 230 fjärde stycket EG måste upptas till sakprövning.

50 Av det föregående följer att det är uppenbart att överklagandet inte heller kan vinna bifall på den tredje och den fjärde grunden.

51 Under dessa omständigheter skall överklagandet ogillas såsom uppenbart ogrundat med tillämpning av artikel 119 i rättegångsreglerna.

Rättegångskostnader

52 Enligt artikel 69.2 i domstolens rättegångsregler, som enligt artikel 118 i dessa rättegångsregler är tillämplig i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

följande beslut:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **Conqueste SCEA skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Luxemburg den 30 januari 2002

R. Grass

Justitiesekreterare

N. Colneric

Ordförande på andra avdelningen